Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA 2026/11

Találd meg Jézust!

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Mit keresel (itt)?

Idén 21. alkalommal tartottuk meg azt a tanév eleji igehirdetéssorozatot, amelyre azokat az érdeklődő ismerőseinket hívhattuk meg, akik még nem tartoznak gyülekezethez, de nyitottak a hit dolgai iránt. Három különleges vasárnappal készültünk az érdeklődők számára, amikor az igehirdetésen kívül különböző zenei szolgálatok és személyes vallomások is gazdagították az istentiszteleti alkalmat.

Szeptember 13-án, 20-án és 27-én az igehirdetések a Jn 6,22–35 egy-egy részletéről szóltak, amely szakasznak a vezérmotívuma a keresés és a találás.

Mostani lapszámunkban az *érdeklődők istentiszteletei*n elhangzott bizonyságtételeket és igehirdetéseket közöljük szerkesztett formában. Az istentiszteletek teljes videóanyaga megtalálható honlapunkon és a YouTube-csatornánkon: www.refnagyerdo.hu; https://www.youtube.com/@refnagyerdo.

Németh Áron, lelkész

Érdeklődők istentisztelete

A legjobb helyre érkeztem

Négy felnőtt gyermekem és két unokám van. Nem volt egyszerű az út, amely elvezetett idáig, és nem is könnyű erről beszélni.

Mindenkinek megvan a maga sorsa, családi háttere, élethelyzete és a saját csomagja, amelyet valamiért nem képes letenni. Az életünk bizonyos szakaszaiban – tudatosan vagy sem – megszólítjuk az Urat, és segítséget kérünk tőle. Egy darabig megyünk a magunk feje után, de amikor az életünk megfeneklik, rá kell jönnünk, hogy a magunk módszere nem vezet tovább. Az én életemben sem történt ez másként.

A gyerekkorom átlagos volt. Gimnáziumban érettségiztem, majd a zenei érettségit is

megszereztem. Akkor már férjnél voltam, és nemsokára megszületett első gyermekünk. Nagy családot szerettünk volna, ami négy gyerekkel teljesült is, de az életünk nem úgy alakult, ahogy elterveztük. 21 évvel ezelőtt, december 4-én a férjem autóbalesetben meghalt. Vétlen volt, de ez akkor rajtunk nem segített. Egyik pillanatról a másikra minden megváltozott. A legkisebb gyermekünk még csak két és fél éves volt, a legnagyobb pedig hét, akkor kezdett iskolába járni. A házunk befejezetlen és adóssággal terhelt, a férjem vállalkozásában befejezetlen munkák, tartozások és semmi tartalék. Akkor fordult meg a fejemben először, hogy mi lesz a gyermekeimmel, ha velem is történik valami. Minden nap imádkoztam, és azt kértem az Úrtól, hogy csak addig tartson meg életben, egészségben, amíg a legkisebb gyermekem is önálló életet tud teremteni magának. Külső anyagi segítséggel átvészeltük a kezdeti nehézségeket, és volt, aki munkát ajánlott, így kezdtünk talpra állni. A sokk és az évekig tartó folyamatos szorongás, túlterheltség következtében viszont epilepsziás lettem. Szükség volt többször is életmódváltásra. A gyerekek hamar önállósodtak, de az apjuk hiánya – minden igyekezetem ellenére – megviselte őket és nyomot hagyott bennük. Most, hogy felnőttek, újra kellett gondolnom az életemet.

Amikor a gyülekezet kórusában kezdtem énekelni, még nem tudtam, hogy a legjobb helyre érkeztem, és nem is rögtön derült erre fény. Az istentiszteletek alkalmával eleinte nem tudtam, hogyan viselkedjek, hogyan érezzek, gondolkodjak, és ez bizonytalansággal töltött el. A bizonytalanság gyerekkorom óta elkísért, de mióta ide járok, érzem, hogy ez a gyülekezet más, mint a többi. Befogadó és segítőkész a lelkészeivel együtt, amiért nagyon hálás vagyok.

Az igehirdetések alkalmával felfedeztem, hogy a hallottakat be tudom építeni a saját életembe, mert érthető magyarázatot kapok mellé. Segít megértenem egyes problémáimat, és hozzájárul a lelki gyógyulásomhoz. A Bibliaiskolában többet is megtudtam a gyülekezetről, a Bibliáról és az isteni gondviselésről. Miközben bizonyságtételre készültem, alkalmam nyílt megismerni társaimat is, és rá kellett jönnöm, hogy mindenki hasonló gondokkal küzd. Már nem éreztem magam elszigeteltnek és elesettnek. Bár sok sebet hordozok, és emiatt elég érzékeny vagyok, itt sok bátorítást kapok. Ezért igyekszem visszaadni valamit abból a sok jóból, amit itt már eddig is kaptam.

Az újonnan érkezőknek a Zsoltárok könyvéből idéznék: „Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek Ura! Boldogok, akik házadban laknak, szüntelenül dícsérhetnek téged! Boldog az az ember, aki benned bízik, akinek te vagy az ereje, aki a te utaidra gondol!”

Szalókiné Szabó Beáta

„Keresési szűrő beállítása”

Szeptember 20-a az ifjúság vasárnapja is volt egyben, így a fiataljaink többféle módon szolgáltak. Az istentisztelet gyermekkeresztséggel kezdődött, igeolvasással és imádsággal két ifisünk, Szabó Nándor és Németh Sámuel szolgáltak, az éneklést pedig a zenekar vezette. Hitének formálódásáról a zenekarunk dobosa, Kuritár Ármin, végzős dóczys diák vallott. Németh Áron igehirdetésének alapigéje a Ján 6,25–29 szakasza volt.

A történet azzal folytatódik, hogy a sokaság megtalálja Jézust, aki rögtön le is leplezi az őt keresők motivációit. Valójában nem Jézus kell nekik, ők inkább „kenyeret és cirkuszt" keresnek. Jézus állítani szeretne a keresési szűrőjükön, hogy finomhangoltabb és így hatékonyabb legyen a keresésük: *„ne veszendő eledelért fáradozzatok"*.

A modern gazdaság törvényei azt diktálják, hogy a kereslet határozza meg a kínálatot. Jézus azonban nem jó közgazdászként fogadja a saját emberi elvárásaikkal érkező tömeget. Nem igazodik a kereslethez, hanem ellenkezőleg: újszerű kínálata van, és rajtunk, a mi döntésünkön múlik, hogy a keresési szűrőnket ráállítjuk-e Jézus ajánlatára. Jézus a kínálatával új keresletet akar teremteni.

Jézust a saját korában is sokan visszautasították, félreértették, mert nem találkozott a kereslet a kínálattal. Voltak azonban némelyek, akikben Jézus kínálata változást hozott. Erre a változásra ma is van lehetőség, ha nem a saját elvárásainkat vetítjük Jézusra, hanem élünk az ajánlatával: *„Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek."*

Németh Áron, lelkész

Szorongásból szabadságba

Fiatalabb koromban előjött egy szorongáson alapuló, kényszeres cselekvésekből álló megkötés, amely nemcsak meghatározta a mindennapi feladataim elvégzését, hanem lényegében megkötötte a személyiségemet. Ahogyan a felső tagozatban kezdtem hozzászokni, természetes volt, hogy egy átlagos iskolai napon is irreálisan aggódtam a szeretteimért, és nyomasztó gondolatok kényszerítettek, hogy valamit éppen ne tegyek meg, valamit pedig igen.

Az akkori videójáték-függőségem és a különböző sorozatok alkalmasak voltak, hogy ideiglenesen egy másik világba repítsenek, bár amikor véget ért a játék, vagy abbamaradt a sorozat, visszatértem a valóságba.

Nem igazán volt hittel élő családtagom, természetes volt nekem, hogy a nehézségeinket felnőtt korban egyedül, az én koromban pedig – apukám hiányában – édesanyám segítségével kell megoldani. De mi történik, hogy ha rájövök, hogy az édesanyukám is törékeny emberből van, és neki is szüksége lenne támaszra?

Ilyenkor jöhettek szóba a nagyszüleim, de az együttélés hiánya és a saját nehézségeik, betegségeik megint csak felvetették a kérdést, hogy kire támaszkodhatok, ha a törékeny szeretteimnek is segítség kell.

Így próbáltam meg – férfi példaképek mintájára – , hogy saját magam legyek biztos pont a bizonytalanságban. De szükséges volt rájönnöm, hogy a tettetésem ellenére nem vagyok képes erre a saját erőmből.

A református általános iskolámon keresztül kialakult egy kép Istenről, de nem voltak elegendőek az időnkénti formális istentiszteletek és az étkezési imádságok ahhoz, hogy ez a kép élővé váljon, és hogy ténylegesen támaszt jelentsen.

Így érkezett el a hetedik osztály és a konfirmációt előkészítő órák, a jelentkezést a hittantanárunk is erősen ajánlotta. Ezzel szemben arra jutottunk az anyukámmal, hogy nem is fér az elfoglaltságaim közé, és igazából nincs is nagyon rá szükségem.

Viszont a továbbtanulási céljaim miatt mégis jelentkeztem, fél éves csúszással, az előkészítő órákra, egy hozzánk közeli gyülekezetbe. A korábbi elképzelésemet a templomokról – miszerint régi épületek, ahol nekem nem érthető témákról van szó – felváltották az új élményeim, amikor elkezdtem egyedül és önkéntesen járni istentiszteletekre a jelenlegi gyülekezetünkbe, a Nagyerdőre.

Úgy éreztem ott, hogy van valaki, aki válaszol a függőben maradt kérdéseimre, aggódásaimra, és megszólít. Ez az érzés elkezdett beépülni a mindennapokba, és a távoli Istenről alkotott képem elkezdett közelebbivé válni, és azt éreztem, hogy Ő tényleg ismer engem.

Már nem vonzott a vágy, hogy elmeneküljek játékokba és sorozatokba, hiszen az Ő jelenléte valódi megoldást adott a szorongásomra.

A jelenlétét éltem át egy kórházi éjszakázás alkalmával, sok váratlan beszélgetés, döntés vagy barátoknak segítés közben. Azt éreztem, bármennyire is egyedül vagyok, Ő ott ül mellettem a váróban, bármennyire is kevés, amit tudok mondani egy bajban levőnek, Ő beszél rajtam keresztül, vagy bármennyiszer is elbotlok elhatározásaimban, Ő felsegít, és újabb lehetőséget ad.

A régi félelmeimben biztos támasszá vált, a belső küzdelmeimben pedig hűséges társsá. Így érzem, hogy nem kell mindent görcsösen kézben tartanom, vagy egyedül megbirkóznom azzal, amivel nem tudok, elég csak észrevennem magam mellett Jézust, és átadni Neki az irányítást.

Kuritár Ármin

„Telitalálat”

Szeptember 27-én a fél 11-es istentiszteleten Debreczeni Virág olvasta fel újra a Jn 6,22–35 szakaszát, majd férje, Ákos mondott imádságot. Hitbeli döntéseiről, a Bibliaiskolába vezető útjáról és gyülekezeti szolgálatairól Kunné Ország Marianna presbiterünk tett bizonyságot. Németh Áron a Jn 6,28–35 alapján hirdette Isten igéjét.

Mi a közös Kolumbusz Kristófban, Conrad Röntgenben és Alexander Flemingben? Hogy olyanra találtak rá, amit nem kerestek. Ezek amolyan „mellételitalálatok”. Másfelé céloztak, mégis célba találtak, sőt, sokkal jobbat találtak annál, mint amit kerestek. Így járt az a sokaság is, aki a kenyéradó Jézust keresi, és az

üdvözítő Krisztusra talál rá. Míg azonban Kolumbusz, Röntgen és Fleming nem engedték el, amit találtak, felismerték, hogy az ígéretesebb, mint amit eredetileg kerestek, a Jézust kérdező sokaságnál nem ezt tapasztaljuk. Nekik nincs telitalálat-érzésük, mert Jézus nem akar a kenyérautomatájuk lenni. Jézus több akar lenni a számukra, mint amit kerestek, és több annál, amit valaha találtak: *„Én vagyok az élet kenyere”*.

Jézus ezzel feje tetejére állítja a Maslow-féle szükségletpiramist, amely szerint előbb az alapvető fiziológiai szükségletekkel kell foglalkozni, mint az evés és ivás, aztán lehet haladni a szellemi szükségletek felé, egészen az önmeghaladásig. Jézus ennek éppen az ellenkezőjét üzeni: elsősorban rám van szükségetek, hogy éljetek, és csak azután a kenyérre. Ezzel Jézus nem állítja, hogy nincs szükségünk ételre, azt viszont nagyon határozottan üzeni, hogy az élet tágabb összefüggésében Ő az elsődleges életfeltétel. Egy másik szempontból is teljesen kifordítja Jézus ezt a szükségletpiramist. Ha ugyanis a legfőbb szükségletünk Jézus, akkor nemcsak mi keressük Őt, hanem Ő is keres minket. Istenkeresésünk csak így lehet telitalálatos, hogy közben Jézus is keresi az elveszettet, keres bennünket.

Németh Áron, lelkész

Otthonra találtam

Nem hívő családban nőttem fel.

Nem várt, harmadik gyerekként érkeztem. Szüleim elváltak, néhány évvel később apukám meg is halt.

Általános iskola után a debreceni egészségügyi szakiskola kollégiumába kerültem. Nővérkeként, majd, továbbtanulva, altató asszisztensként dolgoztam a műtőben.

18 évesen gyorsan férjhez mentem az első fiúhoz, de egy év után el is váltak útjaink.

A kisebbik bátyám 27 éves korában halt meg, nem sokkal később édesanyám is, 51 éves korában, és én akkor még csak 27 éves voltam.

Édesanyám betegsége idején csak a Mi Atyánkat tudtam, és azt ismételgettem. Személyesen nem tudtam Istent megszólítani. Anyukám temetésén egy templomba járó idős néni azt mondta nekem, hogy Isten azt bünteti, akit szeret. Ekkor nagyon indulatosan válaszoltam, hogy „mondja meg neki, hogy engem így ne szeressen!", és én teljesen elfordultam tőle.

Újra férjhez mentem, és megszületett az első gyermekem. A házasságomban viszont komoly problémák adódtak. Ott álltam a nagyvilágban, szülők, családi háttér nélkül, egy omladozó házasságban egy kisgyermekkel. Teljesen tanácstalan voltam, és nagyon egyedül éreztem magam.

A családi nehézségek mellett még egy halálközeli élményem is volt. Nagyon heves allergiás reakció miatt majdnem meghaltam, intenzív osztályra kerültem. Kérdések jöttek elém: Miért nem haltam meg? Egyáltalán mitől vagy kitől függ az, hogy valaki mikor hal meg? Mikor születik meg? Boldog -e vagy sem? Ki az, aki irányítja az életet?

Bölcs könyveket, írásokat olvastam, előadásokat hallgattam. Elővettem a Bibliát is, de sajnos el is akadtam.

Istentiszteleteken, az akkor egyéves fiammal, csak alig tudtam odafigyelni. Ekkor javasolták nekem a Nagyerdei Gyülekezeti Kismama körét. Így kerültem ide, ebbe a gyülekezetbe, ahol Isten mindenható hatalmáról, bűnbocsátó szeretetéről, a csodálatos megváltásról, az újrakezdés lehetőségéről, az örök életről hallottam. Bizonytalan első lépéseim a Bibliaiskolába vezettek, ahol a Bibliát helyesen olvasni is megmutatták.

Éreztem, hogy jó helyen vagyok. Isten az, aki irányítja az életem. Ő az, aki ismer engem, és tudja, mire van szükségem. Ő az, aki megbocsátja a hibáimat, bűneimet, és Krisztus kereszthalála által kész új életet adni.

A házasságom, bár megszületett a második gyermek is, sajnos válással végződött. Immár két kisgyermekkel és többmilliós lakáshitellel a nyakamban, családi háttér nélkül, küzdelmes időszak következett. Ekkor viszont már nem éreztem magam egyedül.

Személyes kapcsolatban voltam Istennel, és ez egészen más érzés volt. A nehéz helyzetben tudtam és éreztem jelenlétét, szeretetét, és a gyülekezettel egy igen szép létszámú „nagycsaládot" is kaptam. Nagyszerű érzés volt otthonra találni!

Feladatokat kerestem és találtam, hogy én is hasznos tagja lehessek a gyülekezetnek, hálából mindazért a sok jóért, amit itt kaptam. Később komoly feladatot és bizalmat is kaptam, presbiternek választottak.

A gyülekezeti nyári táborozás minden évben óriási élményt és örömöt adott, de számomra két nagytábor különösen is kiemelkedik. A 2012-es táborban ismerkedtem meg és a 2013-as-ban kérte meg a kezem a férjem, akivel Isten jelenlétében élünk, és hálás szívvel együtt dicsérjük, magasztaljuk Őt, hogy egymásnak ajándékozott minket.

Ma is nagy szükségem van arra, hogy Isten közelében maradjak, hogy halljam, értsem tanítását, tanácsát, útmutatását. Mindehhez hiteles magyarázatot kaphatok a nagyszerű lelkészeink igehirdetésein és a heti rendszerességű bibliaórákon.

Elmondhatom, hogy 36 éve ebben a gyülekezetben lelki otthonra találtam.

Kunné Ország Marianna

Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor
Nagyerdei Református Egyházközség
Számlaszám: 11738008-20012917
Nyomda: Litográfia
Készült: 120 példány
34. évfolyam 11. szám
www.refnagyerdo.hu

Reformációs körséta

Gyülekezeti foci után

Reformációs körséta

Ifjúsági imaéjjel